

& Herr Peter och Elinborg:

< Översatt från färöiska av Martin Strid (2016). Förklaringar (*): '1 Åstundan: Kärlek. '48 Sprund: kvinna.>

#4444: <1,6:29> (/LaLa LaLaMi SiSi La; LaLaTi doTi LaSo; TiTi TiTi TiTi dodo; doTi doTi LaSo (#Niðurlag: Ti TiTi La SolFa Mi LaTi do do;Ti Ti TiTi Mi LaTi doTi La a))x52

'1 Herr Peter och Elinborg, ; barn voro de så unga, ; lade sin åstundan* samman, ; mången har ödet tunga.

(×: **Nu lyster mig i dansen att gå, ; Medan rosor och liljor de gro så väl.**)

'2 Herr Peter och Elinborg, ; barn voro de så rika, ; lade sin åstundan samman, ; mången har ödet slika.

'3 Lade han händer på hennes hals, ; kysste så henne blida: ; "Hur länge vill du, Elinborg, ; fästemö, mig bida?"

'4 "Bida vill jag i sju vintrar ; utan fränders råd, ; giftes icke levande man, ; medan jag leva må.

'5 Bida vill jag i sju vintrar ; mot mina fränders vilja, ; giftes icke levande man, ; om än mig konung giljar."

'6 Herr Peter stiger ; ombord på skeppet i sjö: ; "Jag förbjuder varje man ; min fästemö!"

'7 Herr Peter stiger ; ombord på skeppet i hamn: ; "Jag förbjuder varje man ; att sova i hennes famn!"

'8 Sju vintrar förgångna voro, ; Elin tog till att längta, ; axlar över sig kappan blå, ; i glasgluggen att stånda.

'9 Elin ständar i glasgluggen, ; ser hon ut så vida, ; fager var den skutan, ; hon ser efter havet glida.

'10 Full väl känner jag seglen, ; fullväl känner jag rårna, ; fullväl känner jag skutan den, ; som herr Peter äger."

'11 Elin gångar till stranden neder, ; sina bord hon sköt, ; fager var så skutan, ; för bryggorna flöt.

'12 "Hören I, rike köpmän! ; vad haven I att sälja?"- ; "Vi hava skrudar och skarlakan röda, ; det bästa, frun kan välja."

'13 Litet jag bryr mig om skrudar ; och ej om skarlakan röda, ; min bror är ur landet ute, ; ty sörjer jag mig till döden."

'14 "Han är ej din broder, ; han är din fästeman, ; han är sig i Dannemark, ; för borgen råder han.

'15 Han är sig i Dannemark, ; de kalla han herr Peter rike, ; han haver fäst den danska fru, ; hon är ej dina like."

'16 Elin gångar från stranden upp, ; sveper hon sig i skinn, ; så går hon i högans loft ; för Erik, sin broder, in.

'17 "Väl sitter du, Erik, broder min! ; Detta dig säger jag: ; Vill du vara min styrman ; över det salta hav?"

'18 "Sätt dig neder vid mitt bord, ; drick med mig i dag! ; jag kallar det ej vara möased ; att segla det salta hav."

'19 Elin snor sig av hallen ut, ; mycket var hon vred: ; "Gud låte mig icke leva den dag, ; jag bjude dig böner mer!"

'20 Tager hon alla möarna, ; sätter samman i ring, ; hon tog upp en silversax, ; hon klipper hår omkring.

'21 Tager hon alla möarna, ; hon klipper av dem hår, ; sedan lär hon alla dem ; det jutiska riddaremål.

'22 Tager hon alla möarna, ; skär dem riddarekläder, ; så gånga de till stranden neder, ; som Elin förut var.

'23 Erik gångar till stranden neder; på den samma dag: ; "Jag vill vara din styrman ; över det salta hav."

'24 "Jag sätter icke mindre vid ; än min silverring: ; ingen kommer karlaman ; inom skeppet kring!

'25 Jag sätter icke mindre vid ; än mitt silverkors: ; ingen kommer karlaman; ombord på skepp till oss!

'26 Jag sätter icke mindre vid ; än mitt silversnöre: ; ingen kommer karlaman ; inom skeppets före!"

'27 Ändå var det Elinborg, ; drager sig upp åt lo, ; så går hon till styret att stå, ; och tärnorna att ro.

'28 Räckte ut på mörka havet ; månaderna båda, ; intet väder fingo de ; till något land att skåda.

'29 Räckte ut på mörka havet ; månaderna tre, ; intet väder fingo de ; till något land att se.

'30 Intet väder fingo de ; till något land att skåda, ; framför det höga vågbrottet, ; föll den böljan blåa.

'31 Svarade fruen Elinborg ; i första ordet med: ; "Lovom hellre almosor, ; så få vi land att se!"

'32 Somliga lovade ena, ; Elin lovade två: ; då tog dimman att lysa av ; de fingo land att skåda.

'33 Alla lovade en och två, ; Elin lovade trenne: ; dimman tog så att lysa av, ; de fingo land att känna.

'34 Arla var om morgonen, ; solen rödgar fjäll, ; då tog dimman att lysa av ; för herr Peters hall.

'35 Fredagen i påskeveckan ; foro de ut på hav, ; de kommo icke till lands igen ; förr än Sankt Mårtens dag.

'36 Kasta de sitt ankare ; på den vita sand, ; först stiger fruen Elinborg ; med sin fot i land.

'37 Ute mitt i örtagård ; axlar hon sitt skinn, ; och så kladder gångar hon ; i höga hallen in.

'38 "Här sitten I, herr Peter, ; över edra breda bord! ; Pläga så alla höviska svenner ; hålla sina ord?

'39 Vål sitten I, herr Peter, ; och den danska fru! ; Pläga så alla höviska svenner ; hålla sin tro?"

'40 Herr Peter snor sig om bordet fram ; med silverskål i händer: ; "Signe Gud dina ögon två! ; så gill jag dig kände!"

'41 Hör du, fru Ingebjörg, ; du var mig icke vred, ; medan jag följer min systerson ; trenne dagar i ledung!"

'42 Medan jag följer min systerson ; trenne dagar i ledung; kommer jag icke åter den fjärde, ; så vänta mig icke mera!"

'43 Svarade fru Ingebjörg, ; tår på kinden rann: ; "Han är ej din systerson, ; fullväl det se jag kan."

'44 Svarade fru Ingebjörg, ; tår på kinden blänker: ; "Han är ej din systerson, ; det är vad jag tänker."

'45 Svarade fru Ingebjörg; i tredje ordet då: ; "På karlavis haver hon kläder, ; som kvinna haver hon hår."

'46 Följdes de till stranden neder ; allt uti ena led: ; herr Peter och Elinborg ; och Ingebjörg den tredje.

'47 Ingebjörg står på vitan sand, ; svåra som hon gråter, ; Elin står i främre stäven, ; hör ej, vad hon låter.

'48 "Lev nu väl, fru Ingebjörg, ; du det danska sprund*! ; Jag haver fått min fästeman, ; jag lånte dig en stund.

'49 Lev nu väl, fru Ingebjörg, ; vid ditt älvaränge! ; Jag haver fått min fästeman, ; jag lånte dig så länge."

'50 Gråtande snor sig fru Ingebjörg ; åter mot sin borg, ; glader seglar herr Peter ; hem med Elinborg.

'51 Drucket vart deras bröllop, ; kått var deras liv, ; gingo båda i ena säng ; herr Peter och hans viv.

'52 Fare åt östan, fare åt västan, ; fare åt världens ända, ; de komma båda i samma säng, ; som Gud vill samman sända.